

POSTANOWIENIE

26 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 26 marca 2024 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi R. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach
z 15 października 2020 r., XVIII Ca 36/20,
wydanego w sprawie R. K.
mał. Z. K., mał. R. K. reprezentowani przez matkę E. K.
o uchylenie alimentów,

- 1. odrzuca skargę;**
- 2. zasądza od R. K. na rzecz małoletniej Z. K. i małoletniego R. K. reprezentowanych przez matkę E. K. kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

UZASADNIENIE

R. K. - powód w sprawie przeciwko małoletniej Z. K. i małoletniemu R. K. reprezentowanym przez matkę E. K. o uchylenie alimentów złożył skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z 15 października 2020 r.

Skarżący zarzucił naruszenie prawa materialnego tj.: art. 14 w zw. z art. 3 pkt 1 Protokołu haskiego z dnia 23 listopada 2007 r. o prawie właściwym w sprawach zobowiązań alimentacyjnych w zw. z art. 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego,

uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych (Dz.Urz.UE.L 2009 Nr 7, str. 1), art. 135 § 3, art. 133 § 1 w zw. z art. 135 § 2 k.r.o. w zw. z art. 14 Protokołu haskiego z dnia 23 listopada 2007 r. o prawie właściwym w sprawach zobowiązań alimentacyjnych w zw. z art. 113 k.r.o.

W związku z tymi zarzutami, skarżący wniósł o stwierdzenie, że wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z 15 października 2020 r. jest niezgodny z art. 14 w zw. z art. 3 pkt 1 Protokołu haskiego z dnia 23 listopada 2007 r. o prawie właściwym w sprawach zobowiązań alimentacyjnych w zw. z art. 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych (Dz.Urz.UE.L 2009 Nr 7, str. 1), art. 135 § 3, art. 133 § 1 w zw. z art. 135 § 2 k.r.o. w zw. z art. 14 Protokołu haskiego z dnia 23 listopada 2007 r. o prawie właściwym w sprawach zobowiązań alimentacyjnych w zw. z art. 113 k.r.o.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlegała odrzuceniu.

Po pierwsze, skarga nie zawierała ustawowych wymagań konstrukcyjnych przewidzianych dla tego środka zaskarżenia. Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. skuteczne wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wymaga wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny. Sąd Najwyższy wypowiadał się już wielokrotnie, że obowiązek ten jest samodzielnym, odrębnym od innych elementem konstrukcyjnym skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Dlatego nie jest dopuszczalne łączenie go z innymi elementami konstrukcyjnymi, w szczególności z przytoczeniem podstaw skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.). Nie wszystkie wady postępowania poprzedzającego wydanie orzeczenia, zarzucane w ramach podstaw zaskarżenia, powodują niezgodność orzeczenia z prawem i na odwrót, nie wszystkie przepisy naruszone przez sąd w postępowaniu poprzedzającym wydanie orzeczenia są tymi przepisami, z którym orzeczenie jest niezgodne (zob. m.in. postanowienia SN: z 26 października 2023 r.,

I CNP 207/22; z 20 września 2023 r., I CNP 157/22; z 13 kwietnia 2023 r., II PUNP 3/22).

Po drugie, skarżący nie uprawdopodobnił w wymagany sposób wyrządzenia szkody spowodowanej zaskarżonym wyrokiem. Warunek ten jest spełniony, w sytuacji gdy skarżący złoży oświadczenie, że szkoda w jego majątku nastąpiła i wskaże czas, rodzaj oraz rozmiar tej szkody, jak również powoła lub przedstawi dowody lub inne środki uwiarygodniające jego twierdzenia. Szkoda powinna być „spowodowana przez wydanie wyroku”, a zatem pozostaje ona w związku przyczynowym z tym wyrokiem. Powyższe oznacza, że szkoda nie może powstać przed jego wydaniem. Skarżący powołał się na zawiadomienia o wszczęciu egzekucji z nieruchomości z 2016 r., postanowienie z 8 października 2019 r. o przybiciu. W zakresie zaś postanowienia z 7 lutego 2022 r. o uchyleniu postanowienia o przybiciu nie sposób upatrywać wyrządzenia szkody, skoro na skutek zażalenia R. K. uchylono powyższe postanowienie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania. W świetle powyższego należy stwierdzić, że zdarzenia, z którymi skarżący wiąże swoją szkodę miały miejsce przed wydaniem zaskarżonego orzeczenia, a więc nie mogą stanowić jego skutku. Tym samym skarżący w złożonej skardze nie uprawdopodobnił, że poniósł określoną i skonkretyzowaną szkodę wynikłą z wydania wadliwego jego zdaniem wyroku.

Z tych przyczyn, Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. odrzucił skargę jako niedopuszczalną. O kosztach postępowania o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku orzekł na podstawie art. 424¹² w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[SOP]

[ms]

